

PROLOG

Let af vinduerne i det højeste tårn på Mistelten Slot stod Urchin, egernet med den lyse pels, og Nobilis, den gamle præst. Herfra kunne de se det hele: det glitrende hav, det fine, lyse sand, trætoppene og de bløde enge og et dybrødt glimt af pels, da et egernt kom springende fra gren til gren.

»Der er han!« sagde Urchin.

Der var egernt, der smuttede væk, muldvarper, der gjorde honnør, og pindsvin, der åbnede døre, efterhånden som kong Crispin susede gennem Misteltens lyse sommerskove med poterne strakt frem og halen vandret bag sig. Crispin sprang op ad trapperne og fløj hen ad gangene, og da han nåede døren til de kongelige gemakker, hørte han nogle spinkle, pibende klynk. Et nyfødt egerntbarn!

Muldvarpevagten åbnede døren ind til et værelse, fyldt med travle dyr. Pindsvinet madam Vugge stod bøjet over dronningen og strålede af tilfredshed. Muldvarpen Mille var ved at vaske sine poter, og en flok egern-kammerpiger stod og hviskede ivrigt henne ved vinduet. Men Crispin, der hurtigt spændte sværdbæltet af og slyngede det hen i hjørnet, havde kun øje for dronning Ceder, der lå og stirrede ned på den lille bylt i sine arme,

»En datter,« sagde hun, da Crispin satte sig ved siden af hende.

Det nyfødte egern lå med lukkede øjne og poterne trykket ind mod snuden. Da Crispin rørte ved de små bitte, lyserøde ører, åbnede hun sine øjne og blinkede, men faldt straks i søvn igen, som om hun ikke havde set noget, der var værd at holde sig vågen for. Crispin tog babyen i sine arme, uden at hun vågnede, og han følte, at han aldrig kunne løsrive sit blik fra det lille ansigt.

Én gang før havde han holdt et nyfødt egern på denne måde. Dengang var han meget yngre, men han havde reddet et lille, forældreløst egern fra havets bølgere. Urchin havde de kaldt den lille, blege, våde pjevs, som de havde fundet på stranden. Han havde udviklet sig til et modigt ungt dyr, der havde sat sig op mod tyrannerne og set utallige farer i øjnene, og alligevel elskede han stadig at pile op og ned ad murene og plaske i vandet med sine venner. Crispin kiggede på

dette nye lille eger og prøvede at forestille sig, hvordan hendes fremtid ville blive.

»Er hun ikke bare køn, Deres Majestæt?« sagde madam Vugge. »En rigtig lille prinsesse. Hør, I to små eger der, smut op og hent broder Nobilis, og bed ham om at komme ned og velsigne hende.«

»Og hent budbringeren Kvik, så han kan sprede nyheden over hele øen,« sagde Crispin, der stadig sad og kiggede på den lille. »Alle skal have det at vide!«

»Og kan han også fortælle dem, hvad hun hedder?« spurgte madam Vugge.

Sådan gik det til, da prinsesse Tusindfryd blev født som kong Crispins og dronning Ceders førstefødte datter. Hun blev født på Mistelten – øen, hvor hendes far og mor regerede retfærdigt og klogt sammen med deres kaptajner. Øen, som lå beskyttet bag den fortryllede tåge, der omsluttede den. Når hun blev større, ville hun komme til at høre mere om sin ø: At det kun var få skibe, der nogensinde nåede derind, og at ingen af øens indfødte kunne vende tilbage over havet, hvis de forlod øen ad søvejen. Det var farligt at sejle gennem tågen. Det var ikke mange dyr, der forlod øen, og færre vendte tilbage – men det var heller ikke mange, der kunne drømme om at rejse fra Mistelten med de tapre oddere, kvikke eger og trofaste og hårdtarbejdende muldvarper og pindsvin. Der var skove og strande, huler og underjordiske gange, grotter og vandfald, bakker og dale. Der var nok at spise, gode venner og en konge og en dronning på Mistelten Slot

højt deroppe på klipperne. Men lige nu sov Tusindfryd i sin fars arme med poterne trykket ind mod snuden uden at være klar over, at hun var født til at arve Misteltens trone.